měrem až do té doby, dokud nebyl rozvázán řádným způsobem ve smyslu § 31, anebo souhlasnou vůlí stran, nebo konečně rozhodnutím kompetentního úřadu, že pojistné povinnosti není (nález Nejv. spr. soudu z 5. 10. 1925, č. 18.473/25).

K § 181 zák. čl. XIX. z r. 1907. Námitky proti rozhodnutí správy pokladny. Podací místo. Cit. § 181 ustanovuje v odst. 2 stejně jako § 10 min. nař. č. 13.101 z r. 1917, resp. § 18 min. nař. čís. 4790 z r. 1917, že odvolání do rozhodnutí předsednictva pokladny mají býti podána u pokladen, proti jichž rozhodnutí směřují. Podle těchto předpisů musí tedy odvolání (námitky) do platebního příkazu o nemocenských příspěvcích pojistných, aby mohlo býti uznáno za včas podané, býti podáno v 15denní lhůtě u pokladny, jež platební příkaz vydala. Tento zákonný požadavek nemůže býti nahražen tím, že odvolání (námitky) dojde v odvolací lhůtě k úřadu, rozdílnému od podacího místa, zákonem stanoveného, třebas to byl úřad, který je povolán o opravném prostředku meritorně rozhodovati. Podle § 5 výnosu bývalého uh. ministerského předsedy z 18. 12. 1901, č. 4600, provádějícího zák. článek XX. z r. 1901, je sice povinností úřadu, zaslati apelaci, která nepříslušně u něho byla podána, hned příslušnému úřadu, předpis ten však dodává, že zaslání to se stává na nebezpečí strany, a proto jí připadá k tíži zmeškání, které povstalo opomenutím úřadu (nález Nejv. spr. soudu z 12. 9. 1925, č. 16.979/25).

Řízení před Nejv. správním soudem. Nejvyšší správní soud vázán jsa zásadně skutkovou podstatou naříkaného rozhodnutí (§ 6, odst 1. zákona o správním soudě), není v důsledku této zásady povolán samostatně hodnotiti výsledky průvodního řízení správními úřady provedeného. Může podrobiti je své kontrole jen potud, pokud by snad úřad překročil hranice všeobecných nebo pro určitý případ stanovených zásad procesních. Poněvadž však řízení průvodní ve věcech správních ovládáno je zásadou volného hodnocení průvodů, musí se kontrola soudní omeziti jen na otázku, zdali řízení je snad procesně vadné neb neúplné a zdali provedené průvody činí logicky vůbec možný skutkový závěr, k němuž žalovaný úřad dospěl (nález Nejv. spr. soudu z 12. 9. 1925, č. 16.980/25).

K § 23, odst. 7. (též § 18, odst. 4.) úr. zák. Povinnost úrazové pojišťovny dělnické doručovati své výměry též orgánu stát. dozoru. Příkaz, vydaný ministerstvem sociální péče úrazové pojišťovně, aby své předpisné výměry doručila též orgánu státního dozoru, nemá povahy nějakého rozhodnutí neb opatření, jenž by se dotýkal právní sféry úr. pojišťovny jakožto subjektu práv. Příkaz ten byl by jen interním poukazem, řízeným na pojišťovnu v její funkci jako orgánu veřejné správy, který zřejmě z rámce oněch povinností z této funkce vyplývajících nevybočuje, a který by také z této příčiny pojišťovnou před Nejv. správ. soudem vůbec v odpor brán býti nemohl. V takovém příkazu nebylo by konečně lze spatřovati ani nějaký právní moci schopný výrok o přípustnosti podání námitek proti výměrům pojišťovny se strany zmíněného orgánu stát. dozoru (nález Nejv. spr. soudu z 9. 9. 1925, č. 16.678/25).

K § 181 zák. čl. XIX. z r. 1907. Řízení restituční pro zmeškanou lhůtu. Podle § 9 zák. čl. XX. z r. 1901 připouští se ospra-